

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 295.

Solgte Session.

72de Møde.

Fredagen den 4de Januar Kl. 7 Aften.

(Forsfat.)

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (forts.). Den tredje Bestemmelse, hvorpaa jeg sætter særdeles Priis, men hvorpaa det erede Thing maaskee ikke sætter saa megen, er den, at der skulde paahvile Kirkerne et lille Bidrag til en Kirkefond, hvorpaa deels adskillige Afgifter i Henhold til Loven under visse Omstændigheder skulde bestrides, medens de efter den nuværende Affattelse af Forslaget skulde udredes af det Offentlige, og som deels skulde tjene til forskjellige andre Formaaels Opnaaelse. Selv om jeg maatte ønske det, kunde det maaskee for Dieblirket falde vanskeligt at sætte en saadan Bestemmelse igjennem, da dette Ord "Kirkefond" ikke her i Thinget for Tiden har den gode Klang og kan vente at finde en saadan Naade, som jeg haaber, at det i Tidens Løb vil kunne opnaae her.

Naar jeg saaledes fra Kirkens Standpunkt overseer de forskjellige Bestemmelser i Lovforslaget, da er det for mig vistnok ikke lidet tvivlsomt, hvorvidt man ikke maatte foretrække den bestaaende Tingenes Tilstand og igjennem en Række af forskellige Domme nærmere søge at faae fastsat Kirkeiernes Forpligtelse ligeoverfor det Offentlige. Der har allerede med Hensyn til Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det af Ministeriet blev forelagt det andet Thing, i selve Ministeriet været ikke lidet Tvivl om, hvorvidt Kirken kunde staae sig ved at faae

saadanne Lovbestemmelser, der gavede Kirkeiernes Forpligtelser en fastere Form, en bestemt Begrænsning; man turde nemlig have det Haab, at saalænge de bleve staaende mere elastisk, mere flydende, kunde man vente, at Domstolene vilde anerkende, at de burde holde Skridt med Tiden og altsaa udvikle sig i Overensstemmelse med Forholdene i Almindelighed; men der er dog forskjellige Omstændigheder, der gjøre, at jeg maatte ønske Lovforslaget vedtaget. En af dem er den, at det vil borttage en heel Deel Sager fra Ministeriet, saaledes som Forholdene for Tiden ere ordnede, kommer enhver nok saa ubetydelig Udsettelse ind til Ministeriet, og der skal skrives frem og tilbage, inden en saadan kan blive fuldgjort. Jeg troer nu, at det stemmer overens med de Grundsætninger, som man her i Rigsdagen ønsker gjort gjældende, at man søger at decentralisere, at man søger at frigjøre Ministeriet for en heel Deel Forretninger, der efter deres Bessaffenhed i og for sig ikke synes i den første umiddelbare Skikkelse, hvori de foreligge, at egne sig til Behandling i Ministeriet. Forretningernes Antal er ganske naturligt paa Grund af den stigende Befolkning, og den større Udvikling af Forholdene i forskjellig Retning i bestandig Tiltagende, og det er kun umuligt at holde Ministeriets Virksomhed indenfor visse Grændser og ligeledes at holde det Embeds personale, som er givet Ministeriet, indenfor en vis Begrænsning, naar man ved Siden af denne bestandige Stigen i Forretningernes Antal mere og mere søger at frigjøre Ministeriet for de Forretninger, der ikke i deres første umiddelbare Skikkelse egne